

I.C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

16 Januari 1919

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

VAN EN OVER DE BERLIJNSCHE JANUARI-REVOLUTIONAIEREN.

Wij moeten onze dooden niet betreuren;
Die treurt komt bij den tijd steeds achteraan.
Wij zullen de gezonken wapens weder beuren
En moedvol de ingeslagen wegen verder gaan.

HERINNERINGEN VAN EEN JANUARI-STRIJDER.

5 Januari 1919. Zondag. De krant van de Spartacisten, de door Liebknecht en Luxemburg opgerichte "Rothe Fahne" heeft voor vanmiddag een oproep tot demonstratie geplaatst. Ebert, Scheidemann en Noske willen aan hun reeds bedreven verraad nieuw verraad toevoegen. Het Berlijnsche politiepreshidium, met Eichhorn aan het hoofd, het laatste bewaarende steunpunt van het proletariaat is hun een doorn in het oog, het moet verwijderd worden. De corkogelichting van 1896-1899 zijn nog niet gedemobiliseerd, zij zijn ontevreden.

Drommen en drommen arbeiders rukken op de vastgestelde tijd op. Spoedig zijn alle zij- en hoofdstraten, die naar de Siegessäule leiden, door een onoverzienbare menschenmenigte gevuld. Overal wordt tot de arbeiders gesproken, worden parolen van trouw aan de revolutie luid bejubeld.

Liebknecht spreekt dan hier, dan daar, overal aanmoedigend, meeslepend. De stoet zet zich in beweging. Revolutionaire liederen en leuzen getuigen, dat van leven en hartstocht de demonstranten een brandende haard zijn. Lange Marstall, waar de matrozendivisie gelegerd is, gaat het naar het politiebureau. - Bewapenden voor -. De een na de ander maakt zich los van de stoet en ijl't naar voren, de vrouwen gaan achter in de stoet. De jeugd vormt de stormbroep. Als een vloed opstuwend, gaat de massa verder, het Rathaus is bereikt, slechts nog een paar minuten en dan het politiebureau. Alles is in spanning, want iedereen verwacht iets... maar niets roert zich.

Snel loopt de Alexanderplatz vol, steeds komen meer sprekers op de balkons rondom, Liebknecht door een zee van gejuich begroet, dan Ledebor, Däumig, Eichhorn en nog andere.

Avond. Steeds grooter wordt de begeestering van de massa en steeds meer klinkt de roep! Wapens. Hier en daar hoort men: Haer de kranten. Want de burgerlijke pers en met haar de sociaaldemocratische "Vorwärts" hebben een onbegrensde, lafhartige hotscampagne tegen het proletariaat op touw gezet. Aan de deur van het bureau dromt de massa samen, roepend om wapens. Andere demonstranten trekken verder de stad in.

Avond. In de Lindenstrasse, waar het gebouw van de "Vorwärts" staat branden vuren: sociaaldemocratische brochures, die hier hun einde vinden. Stapels vlugschriften, tegen de arbeiders gericht, worden hier voedsel van de vlammen.

Op zijn best veertig man hebben het gebouw in bezit genomen. Snel worden de deuren gebarricadeerd, de aanwezige wapens verdeeld, twee machine-geweren in stelling gebracht. Tot dekking ~~skansen~~ lieren vuilnisbakken gevuld met slakken uit de ketelstookplaatsen. In ieder der bezetting is wil tot het laatste, wil om zijn leven voor de zaak van het proletariaat te laten.

A 2

Meerdere malen alarm. Regoeringstroepen zijn in aantocht zijn. Met de vingers aan de trekker op drukpunt liggen achter hun weeringen. Het is reeds nacht geworden. Klare storrenhomel. Voor Januari is het mild. Niets beweegt zich. In de vorte vaag enkele schoten. Van arbeiderspatrouilles, die de stad afmarscheeren.

Maandagmorgen. Voor het gebouw van de "Vorwärts" komt leven. De arbeiders van de drukkerij willen aan het werk. Geen enkele wordt binnengelaten. Het zijn allen sociaaldemocraten. Een is er, die men eertijds negerde en onderdrukte omdat hij het met Spartakus hield. Hij verheugd zich en blijft. In een handomdraai heeft hij een groot plakaat gedrukt, waarop met vette letters staat: Generalstreik. Algemeen staking. Dit wordt op de plaats van het brave "Vorwärts" gehangen. Mopperend trekken de sociaaldemocraten af.

Algemeen staking is uitgeroepen. Alle fabrieken staan stil. Er zal aflossig komen. De revolutionaire arbeidersbataljons zijn bewapend geworden en trekken van uit hun fabrieken gesloten op. Alle krantengebouwen zijn bezet, het machtsinstrument van de bourgeoisie, de pers, is tot zwijgen gebracht. De regering is radeloos vindt geen weg.

In het Mossehuis, waar het "Berliner Tageblatt" wordt gedrukt, is de jeugd het overheersende element. De grote papierrollen worden naar buiten gebracht. De vensters worden met de boeken van de firma gebarricadeerd, een roode kruis post wordt er ingericht. Munitie en wapens worden gebracht. Ieder heeft zijn plaats. Op de kerk zijn machinegeweren ingebouwd, die de straathoeken bestrijken. De strijd kan beginnen.

Weer wordt het avond. Vandaag waren het maar niet meer enkele schoten, die men hoorde, vandaag brande reeds overal hardnekkige strijd. Dinsdag weer een groote demonstratie. Nu is niet enkel het revolutionaire proletariaat op de been, ook de sociaaldemocratie verschijnt. Zij protesteeren, stellen zich aan de kant van Scheidemann, Noske. Zij trekken langs de Lindenstrasse naar de "Vorwärts", hun verbittering is grenzenloos. Slechts de op de deuringang gericht machinegeweren en de verdedigers daarachter, weerhouden hen storm te loopen. Arbeiders tegen arbeiders.

De regering verzamelt troepen, bewapent sociaaldemocratische arbeiders. De brouwerij Bötzw is in handen van de arbeiders. Liebknecht houdt zich daar meestal op. Hij slaapt daar tusschen de kameraden op een biljart. Bij het Mossehuis is reeds hevig gevochten. Twee jonge kameraden hebben er het leven gelaten bij de verdediging. Maar de regeringstroepen zijn afgetrokken. De munitievoorraad wordt klein. Gasaanval wordt gealarmeerd. Alle noodige maatregelen worden getroffen. Iedereen is bereid stervend onder te gaan. Het gebrek aan munitie wordt nijpend. De slangen worden op de brandkranen gekoppeld om in het laatste geval water als verdedigingsmiddel te hebben. De afzettingmaatregelen worden verscherpt, niemand mag passeeren. Binnen is iedereen op zijn post en wacht. Alarm - een pantserauto. Schoten, handgranaten. De pantserauto is verdwenen, alles ademt weer op.

De arbeiders blijven in de verdediging, beperken de strijd tot de door hen bezette gebouwen. De regering bereid meer en meer de tegenaanval voor. Van alle kanten zijn troepen samengetrokken. Donderdagavond is de strijd bij het Anhalterstation en overal in de stad ontbrand. Vrijdag koren van buiten troepen.

In de nacht van Vrijdag op Zaterdag begint de beslissende strijd. De regering bezigt al haar brutaalste gewelddadigheden. In de straten van Berlijn worden mijnwerpers en stukken opgesteld. De "Vorwärts", de sterkste brucht van de revolutionaire arbeiders is het eerste strijdobject. Schot op schot in het Mossehuis hoort men niets daarvan. Krakend storten de erkers van het gebouw ineen, neerdonderend op de schuilplaatsen van de machinegeweren. Van alle kanten is de beschieting ingezet. Het punt hier is niet meer te houden. Van buiten geen hulp. De bezetting hijscht de witte vlag en zendt parlementairs, zeven parlementairs. Doch op het vredesaanbod antwoorden de sociaaldemocratische troepen slechts door de zeven parlementairs als honden neer te schieten. Geen pardon. Het wachten van de bezetting van de "Vorwärts" wordt met een regen van lood en staal beantwoord. Er zijn reeds veel gewonden en gedooden. De voorraad munitie loopt op haar end. De versterkingen zijn in elkaar geschoten. Stormtroepen van de soldateska. In de vroege ochtend van Zaterdag wordt de "Vorwärts" ingenomen. Die nog met een wapen in de hand wordt aangetroffen, wordt direct neergeschoten. De handen hoog moeten de revolutionairen, bespuwd, geslagen en gestompt door de witte soldateska, naar de kazerne marscheeren. Tegen de muur gesteld worden ze urenlang met de bedreiging gefusileerd te worden, gerarteld. Een zestienjarige jonge kameraad, die "Leve de republiek" moest roepen, maar roept: "Leve Liebknecht", wordt met een kolfslag op het hoofd neergeveld.

Bij Mosse hooren de arbeiders eerst Zaterdag vroeg, dat de "Vorwärts" verloren is. Direct verzamelen, uitrusting van een stormtroep, die hulp zal brengen. Het is reeds te laat. Aan wie nu de beurt gaat de martelende vraag.

De verbinding met de andere bezette gebouwen is verbroken. Het politiebureau, een der sterkste posten, is in elkaar geschoten.

De strijd wordt daar verbreekt verder gestreken. De versterkingen nogmaals opgebouwd. Onder het gebouw zal een mijn gelegd worden. Toespraken tot de bevolking, dat de bezetting bereid is om met het gebouw onder te gaan. Grote geesdrift.

Maar ieder voelt dat het zonder nut is. Overal zijn de revolutionairen verslagen en 's avonds is het gebouw zonder strijd verlaten.

Overal verraad en spionnen.

Groot gejuich bij de burgerij. Spartakus is dood, verslagen, zal nooit weer opstaan. Huiszoeeking, vervolging, aanklacht zijn de orde van de dag. Maar al het bloed van de neergeslagen arbeiders bevredigd het witte beest nog niet. Nog leven Liebknecht en Luxemburg. Hen moeten wij hebben, is het parool.

15 Januari. Men heeft het proletariaat het hart afgesneden. Karl en Rosa vermoord door de beesten van de witte terreur. De "Vorwärts" en het geheele burgerdom buiten zich zelf van vreugde. Nu is de hydra de kop afgesneden, meenen ze.

Zoo eindigen de Januaridagen in Berlijn. Heldenmoed en opoffering, verraad en leugen.

Het revolutionaire proletariaat is neergeslagen. De bourgeoisie trekt op. De sociaaldemocratie heeft het zaad gestrooid. "Een moet toch de bloedhond zijn" triompheert Noske. De staat is heerlijk weer verzezen. Spartakus verslagen.

(Uit de herinneringen van een Januarijrijder. K.A.Z. 12-1-29).

A 3

SPARTAKUS verlagen. Wees gerust. Wij zijn niet gevluht en wanneer zij ons in boeien sluiten zijn wij er en blijven wij er. Want SPARTAKUS - dat is het VUUR en de GEEST, dat is de ZIEL en het HART, dat is de WIL en de DAAD der proletarische revolutie.
En SPARTAKUS - dat is alle ELLENDE en alle VERLANGEN NAAR GELUK, alle VASTEN-SLOTENHEID VAN DEN STRIJD van het klassebewuste proletariaat.
WANT SPARTAKUS - DAT IS HET SOCIALISME EN DE WERELDREVOLUTIE.

KARL LIEBKNECHT.

Uit de brieven van ROSA LUXEMBURG uit de gevangenis, aan SONJA LIEBKNECHT, de vrouw van KARL, die in die dagen, 1917, juist veroordeeld was en eveneens gevangen zat.

"Sonjuscha, ik wilde wel steeds bij je zijn, om je te verstrooien, wat te praten, of te zwijgen, opdat je niet in je duister en vertwijfeld peinzen vervallen zou. Je vraagt in je kaart: "waarom is alles zoo"? Jij kind, "zoo" is het leven sinds altijd, alles hoort daarbij: leed, scheiding en verlangen. Men moet het steeds met alles aanvaarden en alles schoon en goed vinden. Dat doe ik tenminste. Niet door welbezonnen wijsheid, maar eenvoudig zoo uit mijn natuurlijke aanleg. Ik voel instinctief, dat dat de eenige juiste manier is om het leven tegemoet te treden en voel me daarom in iedere toestand gelukkig. Ik zou ook niets uit mijn leven willen missen en niets anders willen hebben dan het was en is..."

"Sonjuscha, je bent verbitterd over mijn lang arrest en vraagt: Hoe komt het, dat menschen over andere menschen beslissen mogen. Neem mij niet kwalijk, maar ik moest wel lachen toen ik dat las. Bij Dostojewski, in zijn "Broeders Karamasoff" komt een madame Chochiakowa voor, die juist zulke vragen te stellen placht, waarbij zij radeloos van de een naar de ander in het gezelschap blikte, maar voordat een ander antwoorden kon, reeds over iets anders bezig was. Mijn vogeltje, de geheele cultuur van het menschenras, die volgens bescheiden schattingen eenige twintig duizend jaren oud is, vindt grondslag op "de beslissing" door menschen over menschen, wat in de materiele levensvoorwaarden, diepe wortels heeft. Eerst een smartelijke ontwikkeling zal dit veranderen kunnen, wij zijn nu juist getuigen van een van deze smartelijke hoofdstukken en jij vraagt, waarom dit alles? "Waarom?" - is hoegenaamd geen begrip voor de veelheid van het leven en zijn vormen. Waarom zijn er blauwe meezen op de wereld? Ik weet het werkelijk niet, maar ik verheug me er over dat ze er zijn en ik ervaar het als een zoete troost als plotseling van over de muren een gejaagd tsitsi-bee me uit de verte toeklinkt..."

"Maar natuurlijk ben ik ziek, dat dit alles me nu zoo diep schokt. Och weet je, ik heb menigmaal het gevoel, alsof ik geen werkelijk mensch ben, maar ook een of andere vogel of dier in menschengedaante. Innerlijk voel ik me in zoo'n hoekje tuin als hier, of buiten onder bijen en gras veel meer thuis - dan op een partijdag. Ik kan je dit alles wel zeggen, je zult het niet direct als verraad aan het socialisme opvatten. Je weet, ik hoop, trots alles op mijn post te sterven: bij een straatgevecht of in de gevangenis..."

Zij stierf op de straat.

BUSSUM 16 Januari 1929.

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag wordt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Samen ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organen als volgt.

P.I.C.
PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN
SECRETARIAAT: -
KAPTELSTR. 3, BUSSUM